

74
p. 366

meie konna kungist tofante maha, ja
se mis ja selgust leiad, on jinnu pale.
Kunde jonnadege tiff rötivad nad kuffe
kätte olt kinni ja toelivad ta kungist
rötija, kus ta tofante maha prole aassa
langema, et ta küll ife ari ei faanud, mis
ta järese ei langema, fiff et teda mis
kinni ei oidud. Kui ta keju jändis
ja kunnast rindist aassa lakti tegema,
kunnas üst käre afi ellipet maha, ja
istklasti tundis ta et tema kinn selgust ää
kadus. Kui ta ligemalt järele vaatati, leidi
ta et se üst jinnu kotti täis kulla oli. Kinn
jai ta ari mis ääjo põlvlane üst, et se
mis selgust on, on sulle paljaks.

Ants ei pidanud seda ääjo ka jingugi selgust
vaid rääkis seda koka välja. Keri ku röö-
mis, ääks ahne ja kuri mees oli Ants
peale kade, ja võttis nüüks ka jell tal
omale kullu kulla tanida. Färjupil
pühäl läks tema Keri ku, kus ta ena
alk aaga ei olnud kinnud, võttis omale

75
p. 367

tema pilli kassa, ja jäi meelaga
Keri kupe kui tiffes Keri kulpid
ära laskivad. Arvato, kune kassa
ääd nägi röötemis, keri flunagi
kinni ei paanud, kuida igalt
poalt ääjo põlvlane Keri ku kogu-
ma aassa. Kunnas oli keri
neist koka üstna täis. Tema
piigilast filmas kinni ja tezi
otkuni magesse ta. Harele tal-
ka üst tema june, ääjo ketta
üstse ja aassa jänne, kuida
tema jinnu faanud. Keri ku
tezi kunnatunud kuni ja ääks
et tema kunnatunud kunnist Keri
kulpidist maha jäänud, fiff et ta
Keri ku kunnatunud oli jäänud,
ja et ta nüüd tahes kunnatunud
kunnatunud peal aotama, fiff
et Keri ku üstse kunnas on.
„Sa küll,“ ütles ääjo põlvlane,
„kui ja meie kunnatunud“